

1980

Lema:  
recuerdo

Autor:

Dario Xohán Cabana  
ma de Damas de Prado, 9-2º  
Lugo  
7 feu. 22 58 12

*1980*

ODE CHAIREGA

lema:

recunco

A vós os mortos que deixastes vida  
sobre os camiños que andeastes oute,  
a vós tamén o meu cántigo simple,  
triste e alegre.

Pra ti, Alfonso de Lanzón que un dia  
fui tu Chío, Vello, Lobo, fucha,  
Undosos eidos da nativa terra,  
deixaime que vos canté e vos celebre  
coma cousa de meu fonda e antiga,  
Ilustre Chaira louvada.

Campos de paz, trigueiras verdescentes,  
carballeiras de mol sonoridade,  
abertas agras que agallopa o vento,  
terra sen beiras.

Miño pousón, paciente pegureiro  
de salgueiros arxénteos, pai amante,  
espello claro de azulado ceo,  
fonte da vida.

Montes azules de Abadín e Meira,  
serras de lonxe leves e onduladas,  
cerco dourado pola primavera,  
neve de inverno.

Castelo esagonal, arbre de historia,  
memoria eterna, testemuña nosa,  
pedra dos dias que se estende ó ceo  
sobre Villalba.

Duro labrego, pedra cantería,  
dono da Chaira e dos camiños longos,  
sementador do pan, pedra do mundo,  
Crescente eu te celebro.

Muller chairega, luz dorosa e clara,  
curvada sempre sobre os eidos patrios,  
oh miña mai de chás maus degresadas  
sempreras sempre amorosas.

Matriz eterna, sufridora escrava,  
raíz de min, aleitadora e nobre  
que nos teus ollos levas o silencio,  
pra ti o meu canto.

A vós os mortos que deixastes vida  
sobre os camiños que andivestes onte,  
a vós tamén o meu cántigo simple,  
triste e alegre.

Pra ti, Afonso de Lanzós que un dia  
da Terra Chá ó Val de Lemos fuche,  
capitán de irmadiños, héroe noso,  
ora a tua morte.

Ilustre fillo de Lanzós, grabado  
na lauda inmensa do común recordo,  
escrito en lume sempre aceso e vivo  
fica o teu nome.

E a ti, trobeiro desta vila branca,  
celebro nesta clara tarde quente  
beira do rio surridor e calmo,  
meu Guedelliñas.

E aquel viciño da alborada nova,  
paxaro ledo de cantiga amante,  
claro e sinxelo coma pomba ou rula,  
nosso Chao Ledo.

Canción ixel de rio pequeneiro  
coma Fabilos, Madalena ou Támboga,  
dorme na terra miña vella amiga  
Carmiña Prieto.

Oh Aquilino, cántigo ou estrela,  
amor e pranto, laio e más lostrego,  
chairego fondo, cálido poeta,  
fillo do vento!

Crecente seña sempre canda nosa,  
seiva de toxo, flor de codeseira,  
calado ermo, cousa tenra e nova,  
xilgaro goso.

Poetas meus, cantores do meu eido,  
bardos do meu, deixai-me que vos cante,  
deixai-me que vos louve e vos celebre,  
voces da terra!

E tu oh terra! ben cantada sempre,  
déixame que tamén eu te saúde,  
seiva queimante, fronta regalada,  
nos meus poemas.

E atal nacín na primavera nova,  
morra tamén en ti no outono claro  
mirando as nobres arboredas pálidas  
igual ca de ouro.

Que me recorden non pola cantiga,  
non polos versos de louvarte, oh Chaira.  
Que me recorden porque fun chairego,  
~~sem costela~~  
teu namorado!

Campos de pas, trigueiras verdecentes,  
carballeiras de mel sonoridade,  
abertas agres que agallopa o vento,  
terra sen beiras.

Mile pouén, paciente peguero  
de salgueiros arrántaos, pais amante,  
espello claro da azulada oceo,  
feste da vida.

Bonnes mulas se andan a Chaira,  
cerca de loura loura e entroido,  
com a leuza polo muiñao  
que corre no inverno.

Gastelo esencial, arbre de historia,  
memoria eterna, testemuña nosa,  
pédra dos días que se estende ó can  
que se levanta sobre Vilalba.

Duro labrego, pedra cantería,  
dono da Chaira e dos camíños longos,  
xequizado do pas, pedra do mundo,  
en te celebro.

Muller chairega, lus dorosa e clara,  
curvada sempre sobre os siños patrícios,  
oh miña mal de chás náus degresadas  
que sempre amoresas.

Matria eterna, sufridora escrava,  
máis de min, alzitadora e nobre  
que nos traen ollos leves o silencio,  
paz ti é meu canto.